

PREMIUM

© REUTERS

‘Als voetbalhater haast ik me nu het schompes voor Oranje’

Om te zeggen dat verslaggever Eefje Oomen niet van voetbal hield, was zwakjes uitgedrukt. Ze háátte het spelletje dat in haar mannengezin niet te vermijden is. En nu? Nu is ze niet bij het WK voor vrouwen weg te slaan en kijkt ze dus uit naar de cruciale kwartfinale die de Oranje-vrouwen morgen tegen Italië spelen.

Die ene donderdag dat ik mijn werk afraffel, buiten adem naar huis fiets, mijn tas neer knal en op de bank neer zijk, denk ik wel even: best raar. Ik, zelfverklaard voetbalhater, haast me tegenwoordig het schompes om maar niks van de eerste minuten van Nederland - Canada te missen.

Fanatiek

Maar goed, ik verras mezelf deze weken wel vaker en familie en vrienden des te meer. Opeens doe ik fanatiek over een spelletje waar ik altijd van heb gegruwd. Op een doordeweekse dag verkneukel ik me tijdens Frankrijk - Noorwegen op de treffer van Valérie Gauvin, word ik tijdens Zweden - VS een beetje verliefd op de

vliegensvlugge Sofia Jakobsson en schreeuw ik Le Azzurre tijdens Italië - Brazilië (nummer twee in mijn top twee) naar de overwinning.

Sofia Jakobsson uit Zweden (l) en Allysha Chapman uit Canada © Getty Images

Let wel: al die keren zit ik in mijn eentje en uit vrije wil voor de tv. Mijn voetbalverslaafde man heeft avonddiensten en onze door hem geïnficeerde zonen van 11 en 13 liggen te slapen, dus sec is er geen enkele pressie om voetbal te kijken - waar die pressie er normaal vóórtdurend is. Ik verkeer in een huishouden waar elke dag een voetbaltraining, toernooi of wedstrijd op de gezinsplanner staat, waar het vanaf het ontbijt over het nieuwe tenue van Feyenoord gaat, en waar, godbetert, 's avonds ook nog op De Snor wordt afgestemd.

Oranjehater

Ik voel me er doorgaans nogal sneu over: al jaren nul komma nul steun voor het bingewatchen van oude afleveringen Gossip Girl en maar één deugdelijke tv in huis. Ik heb van oudsher namelijk niks met voetbal. Het EK van 1988, hoogtepunt in de voetbalhistorie? Ik herinner me vaagjes een volgepakte kroeg met Gullit-pruiken. Het WK 1990 in Rome, waar ik via een Italiaanse vriend toevallig hostess was? De gratis toegangskaartjes knikkerde ik in de prullenbak: mijn man kan er nog om janken. Zinderende Champions League-wedstrijden met Ajax in de hoofdrol? Ik ga liever een avondje body pumpen. Lekker, op zo'n avond is de sportschool all-female.

Check hier onze voetbalshow La Panenka

In mijn kijkplezier schuilt zeker een feministische dosis 'kijk ons eens'.

Dus wat, ja wat, is er in vredesnaam in me gevaan, sinds de start van de Coupe du Monde Féminine 2019 in Frankrijk deze maand? En wat is er met al die andere voormalige voetbal-nitwits gebeurd die zich nu wel voor de groene beeldbuis posteren? Want ik ben, begrijp ik, niet de enige. Ongetwijfeld heb ik door de voetbal-indoctrinatie in huize Oomen een tikje van de molen meegekregen. Ik weet niet hoe, maar ik weet inmiddels wat een stiftje is, hoe het universele VAR-gebaar eruitziet, noem de rust al enige tijd geen pauze meer en een beetje begrip helpt natuurlijk wel.

Elegante stoet vrouwen

Verder is de verklaring simpel: het zijn de vrouwen, stupid. De grote, tengere, robuuste, tanige, krachtige, elegante stoet vrouwen uit alle hoeken van de wereld. De dartele paardenstaartmeisjes die je zo in een Andrélon-reclame ziet, de powervrouwen met bovenbenen als heipalen, de coaches met de pokerfaces (oh, kan iemand mij leren zo onverstoobar als de Japanse Asako Takakura te kijken), de tomboys met de keepers-handschoenen, de diva's met de knalrode, zweetbestendige lippenstift. (Doe mij dat merk, Marta.) Er is er kortom altijd wel een waarvan je denkt: dat ben ik. (Stina Blackstenius, I wish).

© Pim Ras Fotografie

Ook mooi: alle vrouwen hebben een verhaal. Van jongs af aan hebben ze zich staande gehouden tussen de jongens, pubers, mannen, kregen ze te maken met beledigingen, afwijzingen, denigrerende opmerkingen, nog steeds trouwens, en zie ze nu eens panna's maken. Ja, in mijn kijkplezier schuilt zeker een feministische dosis 'kijk ons eens'. Vooroordelen over 'het mutsenbal'? Deze vrouwen beuken, duwen en trekken erop los en zeiken nauwelijks. Bij zo'n Italiaans team slaat mijn fantasie sowieso op hol. Hoe is het om in het land van doorgeflipte Berlusconi's een machosport te beoefenen?

Geen gezeik

En, ja, het helpt dat de Nederlandse spelers geen Memphis-achtige kuren hebben. Ik hou van zo'n Sherida Spitse die Lieke Martens een penalty gunt (Spitse: 'nu dacht ik: Lieke moet 'm nemen, dit is ook goed voor haar'), ik krijg geen genoeg van de filmpjes van de oranje vrouwen die tijdens het avondmaal strijdliezen aanheffen en het is prachtig dat dit team altijd hyperenthousiast een rondje langs de fans in het stadion maakt.

Oké, dit WK is af en toe rommelig, lomp en soms gewoon slecht. (Zuid-Afrika: au). Maar - tegenvraag- moet het per se allemaal perfect zijn om interessant te zijn? Ik zie liever zo'n Wendy Renard met piekhaar zich puffend een slag in de rondte rennen dan een ijsgekoelde Cristiano Ronaldo de adonis uithangen. De een mens, de ander machine. Bij het vrouwenvoetbal kan je ten minste dagdromen. Had ik hier als lenig jong meisje niet tussen kunnen staan? (Ik geniet trouwens ook erg van de vrijdagavonds senioren die voor de buis roepen dat ze zó van de Leeuwinnen winnen. Laten we het één keer doen, mensen. Elf dikbuikige mannelijke amateurs tegenover Sari en co.)

O, ja, de drie mannen thuis. Nou, die zijn behoorlijk enthousiast over mijn plotselinge bekering. Alleen al omdat een van onze huisregels tijdens Nederland - Canada overboord ging. We aten die avond voor het eerst niet aan tafel, maar met het bord op schoot.